

PHẦN 7

Ngoài kia, giữa rừng núi chập chùng, một màu xám, mưa giăng giăng, màn mưa trắng xóa. Phước Vĩnh cứ đi, anh kéo cao cổ áo ba-đờ-suy cho ấm. Phương Uyên đã tìm hạnh phúc lại được, anh mừng cho cô, và cũng để nhận ra trái tim anh chìm ngập trong đau thương. Giờ này em đang ấm áp trong vòng tay yêu thương, chỉ có tôi là lang thang trong mưa lạnh giá, lạnh cả thân xác và lạnh cả tâm hồn.

Đoàn công tác còn năm ngày nữa thôi sẽ kết thúc đợt công tác, có lẽ anh nên báo Phương Uyên theo Minh An về, công việc của cô để Thúy Hòa làm thay.

Buổi cơm chiều, anh nhìn hai vợ chồng Phương Uyên đầm ấm bên nhau, cố chia vui với hai người:

- Theo tin đài khí tượng ngày mai bão tan, anh nghĩ em nên theo Minh An về. Công việc của em để Thúy Hòa làm thay cho.

Thúy Hòa gật đầu:

- Phải đó Uyên, em về đi! Bắt anh An về một mình, em không tội cho anh sao, cũng không còn mấy ngày công tác kết thúc rồi.

Phương Uyên mỉm cười:

- Nếu như vậy, em cảm ơn anh Vĩnh.

- Ừ. Một lát em coi soạn đồ đạc rồi cùng về, thượng lộ bình an nhen.

- Dạ.

Minh An cảm kích:

- Cảm ơn anh Vĩnh. Tôi cũng nhân chuyến đi này đánh tan những mối nghi ngờ của gia đình tôi với Phương Uyên. Tôi xin lỗi là cũng có đôi lúc nghĩ không tốt về anh.

Phước Vĩnh bắt tay Minh An:

- Anh thẳng thắn như vậy, tôi thích lắm. Mong là anh mang hạnh phúc đến cho Phương Uyên.

- Vâng, cảm ơn.

Nhưng buổi chiều đi về chót, không còn nhìn thấy Phương Uyên, Phước Vĩnh thấy như thiếu vắng trống trải, anh ngồi trầm ngâm hẳn.

Thúy Hòa lặng lẽ bên Phước Vĩnh. Cô mong có một ngày nào đó, anh nhận ra anh không thể thiếu cô, khi cô luôn ở bên anh lo lắng, quan tâm đến anh.

- **T**hưa, con chào ba, chào mẹ.

Phương Uyên cúi chào cha mẹ chồng. Còn Minh An, anh cố tạo hòa khí vui vẻ:

- Mẹ! Con và Phương Uyên có mua nhiều khô cá Biển Hồ, nhất là món khô lang phòng mẹ thích.

Bà Minh Thành lạnh lùng:

- Sau này đừng có mua gì cả. Con cũng nên mau thu xếp dọn đi ở riêng. Mẹ không chấp nhận đâu con đi không biết thưa như vậy. Nhà này xưa nay có tôn ti trật tự, đi biết thưa về biết trình, đâu có cái kiểu đi ngang về dọc.

Ông Minh Thành ngăn lời vợ:

- Bà không nên lấy đó làm điều đặc mắc nữa. Bỏ qua cái lỗi đó cho nó, Phương Uyên, con hãy xin lỗi mẹ con đi!

Biết lỗi, Phương Uyên cúi đầu:

- Con xin lỗi mẹ.

- Không dám đâu! Cô làm bộ cung kính trước mặt tôi, nhưng sau lưng, cô có xem tôi ra gì. Đừng có xin lỗi tôi, tôi không dám nhận đâu.

Bà đứng lên ngoe nguẩy bỏ đi về phòng. Minh An khó xử ôm vai Phương Uyên bóp nhẹ:

- Mẹ giận vài hôn thôi. Ba, con xin phép lên phòng!

Ông Minh Thành vui vẻ:

- Nhà người ta trả lại rồi, con nên quét vôi rửa nhà cho sạch sẽ hãy dọn đến.

- Dạ.

Cả hai đi lên phòng. Phương Uyên cảm ích thái độ của cha chồng. Tuy nhiên, cô hiểu rời nhà này sớm, cô sẽ thấy nhẹ nhàng và có như vậy hôn nhân của cô mới trọn vẹn hạnh phúc.

Đóng cửa phòng, Minh An ôm Phương Uyên cùng ngã lăn ra giường:

- Dù sao em nên vì anh, mẹ nói gì em cũng đừng buồn nghe.

Phương Uyên hôn nhẹ vào má Minh An.

- Em sẽ cố gắng để mẹ đừng quá ghét em.

Tuy nói như vậy nhưng Phương Uyên hiểu chẳng dễ dàng gì, khi mẹ và em chồng có thành kiến sâu nặng với cô.

Nghỉ ngơi một ngày, Minh An đưa Phương Uyên đi xem nhà.

- Ngày mai em chưa đi làm. Vậy em đến đây xem thợ quét vôi, với bảo họ khoan tường để gắn móc áo. Em muốn sơn tường màu gì Uyên?

- Sơn màu xanh nhạt đi anh.

- Ừ, màu đó sáng đó. Căn phòng này là phòng khách, bên trong là phòng anh với em. Còn một phòng nữa, em biết dùng làm gì không?

- Phòng đọc sách với làm việc cho anh và em nữa.

- Nhưng sau này là phòng của con chúng mình.

- Còn lâu mà anh.

Minh An trợn mắt:

- Lâu gì! Anh đang tưởng tượng trong bụng em có em bé rồi kìa.

Phương Uyên đỏ mặt phát tay vào vai Minh An:

- Chưa đâu, phải còn lâu lắm.

- Em mà có bầu, mẹ nhất định sẽ không có thành kiến với em nữa.

Minh An ôm Phương Uyên vào ngực mình:

- Bây giờ anh hiểu rồi, muốn hạnh phúc, thế giới đôi lứa nên chỉ có hai người mà thôi. À, em muốn xem toilet và nhà bếp không, vào trong xem.

Phương Uyên thú vị nhìn căn phòng tắm lát gạch men trắng, còn có một bồn tắm. Bất chợt, cô tạt nước vào chân Minh An.

- Ái!

Minh An kêu lên:

- Ướt anh hết rồi.

Anh chụp vòi nước hoa sen đi vòi nước đang chảy vào người Phương Uyên. Phương Uyên phụng phịu:

- Ướt em hết rồi nè.

- Ai biểu em tạt nước anh trước.

- Ướt nè!

Phương Uyên chụp vòi nước, cô lia vào mặt Minh An. Không kém, anh quậy nước âm âm trong bồn tắm cho tạt vào cô, hai người ướt như chuột lột.

- Tắm chung nghe Uyên.

- Thôi đi!

- Có gì phải mắc cỡ, em chẳng phải đã là của anh, từng làn da sóng mắt thuộc về anh, anh biết rõ em như chính anh vậy.

Phương Uyên đỏ mặt. Mặt cô đỏ hồng lên một màu tuyệt đẹp. Minh An ngần ngại, anh say đắm tìm môi cô:

- Anh yêu em!

Phương Uyên ngây ngất khép mắt lại, hạnh phúc tưởng đã tan vỡ, nay tìm lại tuyệt vời như những ngày mới cưới, hai người là của nhau, trọn vẹn là của nhau từ tâm hồn cho đến thể xác.

Ngày họ dọn nhà, ngoài những thứ hai người đã có, họ còn phải mua bàn ăn, chén nồi niêu bát đĩa. Phương Uyên thu xếp đến mệt nhoài, tuy nhiên cô hài lòng với mái ấm mới của mình. Thế giới của hai vợ chồng thu hẹp trong căn nhà của họ, cả hai có thể hôn nhau khi thức dậy, hay anh tự do bế cô từ phòng khách vào buồng ngủ mà không sợ ai nhìn ngó hạnh phúc của mình. Anh không ngại ngừng gọi cô là vợ cưng của anh, còn Phương Uyên âu yếm hôn anh, thưởng cho anh những nụ hôn nồng nàn.

- Uống đi nào Minh Châu!

Ngọc Mai đẩy ly rượu lại trước mặt Minh Châu, cô nhướn mắt nhìn Minh Châu:

- Sao thế?

Minh Châu nhăn nhó:

- Rượu nồng quá, em không dám uống. Hay là mình về đi chị!

- Em thật, hôm nay là ngày mừng chị mở băng bột. Chị cứ sợ mình bị què, bây giờ không sao. Chị đãi em, cứ uống xả láng đi, có say chị chở em về.

Ngọc Mai đưa ly rượu kề vào miệng Minh Châu, bắt Minh Châu phải uống, làm rượu tràn ra ướt cả ngực áo Minh Châu. Ngọc Mai giận dỗi:

- Có phải bây giờ anh An bỏ chị, không còn quan tâm đến chị, em cũng muốn rời bỏ chị luôn?

- Chị đừng nghĩ vậy. Nhưng thôi, chị muốn em uống thì em uống, một ly thôi ghen chị.

- Ừ, có như vậy mới là bạn nhỏ của chị. Chị buồn quá, có mỗi em là người chia sẻ tâm sự. Chị cũng muốn quên anh An, thế mà không được. Anh ấy bây giờ chỉ biết có mỗi Phương Uyên, mẹ giận em gái hờn mặc kệ luôn.

Ngọc Mai khóc, cô rót rượu vào đầy ly:

- Hãy uống với chị đi!

Không dám từ chối nữa, Minh Châu uống đến ly thứ ba, mặt cô nóng lên bừng bừng, nhìn mọi thứ trước mặt như nhòe nhoẹt hẳn.

Đám con trai ngồi bên bàn này cứ nhìn hai cô gái, bây giờ biết họ say mới kéo qua.

- Cho anh uống rượu chung với!

Ngọc Mai xô một tên đang chìa cái mặt đầy mụn của hắn sát vào cô:

- Tôi không quen anh, làm ơn dang ra giùm.

- Chúng ta là dân chơi, đã vào đây thì "tứ hải giai huynh đệ, bốn biển là nhà" cần gì quen với không quen. Nào uống, bọn anh sẽ đãi hai em!

Một tên lật người Minh Châu, đổ rượu vào miệng cô, làm Minh Châu bị sặc, cô ú ớ kêu lên:

- Tôi không uống nữa, đừng đừng!

Không ai dám can thiệp khi hai cô gái bị bốn tên côn đồ ép đổ rượu, chúng lôi cả hai ra xe. Ngọc Mai còn hơi tỉnh, cô cố vùng vẫy:

- Buông ra, buông tôi ra...

Phước Vĩnh chạy xe tới, anh cau mày vì cái cảnh giằng co đó. Anh sững sốt khi nhận ra Minh Châu. Dừng chống xe, Phước Vĩnh lao lại:

- Máy anh đưa em gái tôi đi đâu vậy?

- Cái gì?

Một tên cười sằng sặc đầy hơi rượu:

- Thấy người ta say nhận quà là em gái để mang về nhà mày ""hưởng xái" hả? Muốn vui về thì leo lên xe bọn tao cho tháp tùng, đừng có làm kỳ đà cản mũi.

Phước Vĩnh nghiêm mặt, anh lôi Minh Châu từ trong tay họ:

- Minh Châu! Em tỉnh lại đi!

Một nắm đấm bay vào mặt Phước Vĩnh, may là anh đã đề phòng nên tránh được. Anh chưa kịp trụ người lại, thì nắm đấm thứ hai đã vào mặt.

- Đừng làm anh hùng cứu mỹ nhân ghen!

Không hiểu bọn chúng ở đâu ra năm sáu thằng, Phước Vĩnh không chọi lại nổi. Có ai đó bảo gọi công an nên cả bọn nháy mắt leo lên xe, có cả Ngọc Mai trên đó, chiếc xe phóng đi với tốc độ kinh hồn. Bận bịu với Minh Châu, nên Phước Vĩnh bất lực nhìn theo. Sực nhớ, anh lấy điện thoại gọi cho "113". Xong, anh quay qua đỡ người Minh Châu đang nằm gục trên mặt đường.

- Minh Châu! Minh Châu!

Minh Châu say như chết, Phước Vĩnh đành bế lên, anh gọi điện thoại cho Phương Uyên:

- Em đang ở đâu vậy? Mau đến giúp anh đưa Minh Châu về nhà, cô ấy say rượu không biết gì cả.

Phương Uyên hốt hoảng:

- Em đang ở nhà. Tối nay anh An bận việc... Được, em sẽ tới ngay. Anh chờ em!

Phương Uyên hốt hải tới, cô sợ hãi khi nhìn thấy áo và mặt Phước Vĩnh bê bết máu, cô muốn khóc lên. Phước Vĩnh nói mau:

- Anh không sao đâu! Anh phải đuổi theo bọn côn đồ. Chắc là Ngọc Mai lâm nguy với chúng rồi.

- Nhưng mà người anh đang đầy máu...

- Không sao đâu!

Phước Vĩnh bế Minh Châu lên xe. Chờ cho Phương Uyên lên xe, anh mới đóng cửa xe lại:

- Về nhà đã rượ cho cô ấy.

Rồi anh vội vàng lên xe của mình phóng đi. Không dễ dàng tìm thấy chúng, nhưng dù sao anh cũng cứ đi, đi vì lương tâm một con người đối với người và vì anh là một nhà báo nữa.

Nhưng chạy một quãng, Phước Vĩnh phân vân không biết mình đi đâu, anh đành gọi cho số "113":

- Alô. Tôi là người lúc này đã báo cáo một vụ bạo hành đối với hai cô gái say rượ. Một người đã bị côn đồ chở đi mất.

Một giọng lạnh lùng cắt ngang lời Phước Vĩnh:

- Chúng tôi đã truy tìm, không có một dấu vết nào như anh nói cả. Anh xưng anh là phóng viên nhà báo, nhà báo nào vậy, khi anh báo cáo một sự thật không có. Coi chừng chúng tôi truy tố anh quá nhiều cơ quan luật pháp đấy.

Phước Vĩnh kêu lên:

- Không thể nào, tôi có bằng cứ.

- Vậy mời anh đến đây!

- Vâng, tôi sẽ đến.

Phước Vĩnh quay xe lại. Một đám người dàn ngang hàng cản anh lại. Phước Vĩnh đạp thắng cho xe dừng lại, anh hơi lo vì chúng đông quá.

- Các anh muốn gì?

Tên đi đầu tiến lại gần Phước Vĩnh:

- Muốn gì à? Tao muốn mày đừng có xen vào chuyện của bọn tao, rõ chưa thằng chó chết!

Vừa nói gã vừa vung nắm tay đấm ngay vào mặt Phước Vĩnh, đã đề phòng nên Phước Vĩnh tránh được. Cả bọn đồng loạt xông đến đánh Phước Vĩnh.

- Đập nó một trận cho bỏ cái tật xen vào chuyện của người khác!

Tên nào đó phía sau đập mạnh vào bánh xe sau làm Phước Vĩnh ngã chổng gọng. Anh chưa kịp ngồi dậy, những cú đấm vào người anh tới tấp:

- Đừng có đập nó chết, đập gãy tay gãy chân nó cho tao!

Mãnh hổ nan địch quần hồ. Dù Phước Vĩnh cố chống trả mãnh liệt, anh cũng không sao đánh lại. Một cái cây quật mạnh vào chân Phước Vĩnh. Anh quy xuống, một cảm giác đau đến tởm. Mặc cho Phước Vĩnh quy xuống, bọn chúng cứ đấm đá tàn nhẫn:

- Banh lỗ tai nghe cho rõ thằng nhà báo kia, chớ nhiều chuyện xen vào chuyện của người khác rõ chưa?

Đau quá, Phước Vĩnh ngất đi...

- Đại ca, nó hết cục cựa rồi!

- Dẫn mặt bao nhiêu đó đủ rồi. Đi!

Cả bọn lật đật leo lên xe rút đi, để mặc Phước Vĩnh nằm chên vênh trên đường.

Cú điện thoại báo tin Phước Vĩnh bị đánh thương tích trầm trọng làm Phương Uyên hoảng hốt, cô bắt Minh An đưa cô đến bệnh viện. Vừa nhìn thấy Phước Vĩnh, Phương Uyên kêu lên:

- Trời ơi! Sao như thế này anh Vĩnh?

Phước Vĩnh mở mắt ra, toàn thân anh đau đớn, một cánh tay của anh bị đánh gãy, mặt sưng vù. Anh nói trong đau đớn:

- Anh bảo em đưa Minh Châu về xong, toan chạy theo bọn chúng, song anh đã mất dấu. Vừa gọi điện thoại báo "113", họ bảo không có, anh vừa quay lại thì một bọn gần mười tên xông vào đánh hội đồng. Minh Châu và Ngọc Mai sao rồi?

Minh An trả lời cho Phương Uyên:

- Minh Châu đã tỉnh rượu, thật là cảm ơn anh. Nhưng còn Ngọc Mai chưa gặp được, không ngờ bọn chúng lại đánh anh tàn nhẫn như vậy.

Phước Vĩnh nghiêng răng:

- Ngày nào tôi khỏe lại, tôi nhất định lôi bọn này ra trước pháp luật, chúng coi luật pháp không ra gì cả.

Phương Uyên bật khóc, nhìn Phước Vĩnh bị đánh như vậy, cô không sao cầm được nước mắt. Cô lấy khăn ướt lau nhẹ tay và chân Phước Vĩnh:

- Ráng chịu đau nghen anh Vĩnh.

Phước Vĩnh vừa cảm động vừa ngượng vì Phương Uyên lo cho mình trước mặt Minh An. Anh yếu ớt xua tay:

- Em không cần phải lo cho anh! Cũng đừng khóc, vài hôm nữa anh sẽ mạnh mà.

- Anh hãy để em lo cho anh, vì chuyện của gia đình em mà anh như thế này.

Thúy Hòa vào tới, cô chen vào:

- Không sao đâu Uyên, chúng ta là phóng viên báo chí, thấy có chuyện bất bình phải xen vào chứ. Em để chị giúp anh Vĩnh cho.

Phước Vĩnh bảo Thúy Hòa dìu anh ngồi dậy:

- Phương Uyên! Em hãy đến "113" liên hệ, vì đêm qua anh liên hệ với "113" lúc mười một giờ mười lăm, họ nói anh báo tin giả và đòi truy tố anh. Cũng không phải đột nhiên mà anh đến, vì trước đó Ngọc Mai gọi điện thoại của anh cầu cứu, cô bảo đang ở phòng trà "Sao Đêm". Em hãy biết một bài báo, tuy nhiên trước đó cần liên hệ với Ngọc Mai.

- Em biết rồi!

- Vậy em đi ngay đi, đừng lo cho anh, đã có Thúy Hòa lo cho anh.

- Dạ!

Phuong Uyên ra về, cô trầm ngâm:

- Anh An? Anh liên hệ với gia đình Ngọc Mai giúp em, xem Ngọc Mai về nhà chưa?

- Để anh gọi.

Minh An lấy điện thoại gọi, anh hốt hoảng vì tiếng bà Ngọc khóc òa lên trong máy:

- Bác không hiểu chuyện gì nữa, quần áo của Ngọc Mai rách bươm, hỏi gì nó cũng không nói, bảo là chỉ muốn gặp cháu mà thôi, rồi đóng cửa ở trong phòng.

- Cháu sẽ đến ngay.

Minh An cùng với Phuong Uyên đến. Từ trên cửa sổ cao, Ngọc Mai đã nhìn thấy Minh An không đến một mình, mà đến với Phuong Uyên. Cô tức giận đóng sầm cửa lại, tắt điện thoại.

Bà Ngọc vừa khóc vừa đưa Minh An lên lầu:

- Bác trai đi công tác nước ngoài. Bác thật điên đầu. Đã xảy ra chuyện gì hả cháu?

Minh An ngần ngại. Có lẽ là Ngọc Mai đã xảy ra chuyện, đây là chuyện đau xót nhất với Ngọc Mai. Minh An ngập ngừng:

- Để cháu gặp Ngọc Mai đã.

Minh An gõ tay lên cửa gọi khẽ:

- Ngọc Mai! Anh đến rồi nè, em mở cửa đi.

Im lặng, Minh An sốt ruột gọi tiếp:

- Ngọc Mai, em mở cửa đi!

Tiếng Ngọc Mai nức nở:

- Em muốn gặp một mình anh thôi. Nếu có ai nữa muốn cùng anh gặp em, thì thôi anh về đi.

- Anh sẽ vào gặp em một mình.

Minh An quay sang Phuong Uyên:

- Em xuống nhà với bác gái, anh vào gặp Ngọc Mai đã.

Phuong Uyên gật đầu, cô không ghen trong hoàn cảnh này, nhưng bà Ngọc ái ngại:

Ngọc Mai làm bác khó xử quá, xin lỗi cháu ghen.

Phuong Uyên cười nhẹ:

- Dạ, không sao đâu, cháu tên Phuong Uyên, cùng xuống nhà đi hả bác?

- Ừ!

Phuong Uyên vừa đi xuống, lúc này cánh cửa phòng Ngọc Mai mới mở ra, cô khóc nức lên ôm choàng lấy Minh An.

- Em chết mất anh An ơi!

Minh An vuốt tóc Ngọc Mai, dìu cô lại giường ngồi:

- Bình tĩnh kể lại mọi việc cho anh nghe.

Ngọc Mai thôn thức:

- Thật ra, em thoát được trong gang tấc. Bọn chúng tưởng em say nên cứ cãi nhau giành cho được em. Em lợi dụng lúc chúng hăng say cãi nhau, vội vàng ngồi dậy chạy trốn. Cả đêm, em chạy trốn quần áo rách bươm hết, may là em tìm được ra con lộ lớn. Minh Châu sao rồi hả anh?

- Nó được Phước Vĩnh cứu không sao cả, an toàn về nhà. Có điều Phước Vĩnh bị đánh thương tích trầm trọng.

- Chết! Anh An ơi? Anh nói với Phuong Uyên chuyện này không được đưa lên báo chí đâu, gia đình em... ba em giết anh mất.

- Anh cũng không biết sao nữa.

- Nhất định anh bảo Phuong Uyên không được đưa mọi việc lên báo. Ba em là người có địa vị trong xã hội, họ làm âm lên là không được đâu.

- Để anh nói với Phuong Uyên.

Ngọc Mai còn ngồi gọn trong vòng tay Minh An, cô sung sướng vì được anh lo lắng:

- Nếu em không chạy thoát, có lẽ cuộc đời em bỏ đi. Chưa bao giờ em trải qua những giờ phút như vậy, em sợ lắm anh An ơi.

- Đã qua rồi, em đừng sợ.

- Em buồn ngủ quá. Anh ôm em như thế này cho em ngủ đã nhé.
- Được rồi, em ngủ đi, đừng sợ nữa.

Ngọc Mai nũng nịu:

- Em có ngủ, anh cũng không được đi về hứa với em.

Không biết làm sao Minh An đành gật đầu. Anh lo âu vì bên ngoài là bà Ngọc và Phương Uyên đang chờ anh.

- Mai à...

- Anh kể cho em nghe chuyện hồi đó tại mình đi học đi...

- Ừ. Có lần mình đi vào vườn bà Bảy ăn trộm trái chôm chôm, bị con chó của bà Bảy rượt cắn. Em chạy chậm bị chó tấp vào chân, máu chảy quá trời, lúc đó anh cõng em trên lưng. Kỷ niệm ấy anh chưa bao giờ quên cả.

- Mai à! Có lẽ em nên ra ngoài gặp mẹ em, cho mẹ em yên lòng. Mẹ em rất lo cho em.

Ngọc Mai giận dỗi:

- Chứ không phải anh sợ vợ anh đợi bên ngoài?

- Cô ấy còn đi gặp cảnh sát "113" làm rõ sự việc, vì Phước Vĩnh bị đánh thương tích trầm trọng.

Ngọc Mai bật ngồi dậy:

- Anh phải ngăn Phương Uyên không được viết bài đăng báo. Tại vì chuyện anh Phước Vĩnh liên quan đến em, đến danh dự nhà em.

- Anh sẽ nói Phương Uyên cẩn thận.

- Bây giờ anh về. Nhưng ngày mai anh có đến với em không? Đến nghe anh. Anh nói là anh không yêu em, nhưng em vẫn mong giữa hai chúng ta có một tình bạn tốt đẹp. Anh không bỏ em trong lúc em bị khủng hoảng tinh thần chứ?

- Anh sẽ đến.

Minh An vừa đứng lên, Ngọc Mai đã kéo anh lại, cô gắn môi mình vào môi Minh An:

- Đừng từ chối nụ hôn của em.

Không nỡ đẩy ra, Minh An thụ động đón nhận nụ hôn. Anh không thấy Ngọc Mai luồn tay ra sau cầm điện thoại di động đưa lên cao, bấm nhẹ nút một cái...

Phương Uyên không thể nào không đưa tin Phước Vĩnh bị đánh thương tích trầm trọng, cô tế nhị không nêu tên Ngọc Mai mà chỉ viết tắt, đề nghị cơ quan điều tra vào cuộc và điều tất nhiên Ngọc Mai phải đối diện với điều tra viên. Cô giận dữ đóng chặt cửa phòng mình lại.

- Tôi không tiếp bất kỳ ai cả, tại sao các người đụng chạm vào nỗi đau của người khác.

Ngọc Mai tuyệt thực, bà Ngọc một phen hoảng sợ, van lơn Minh An:

- Cháu hãy nói với vợ cháu đừng đăng tin lên báo. Về chi phí thuốc men của phóng viên Phước Vĩnh, bác lo cho.

Phương Uyên lắc đầu:

- Đành là có hao tổn về chi phí nằm viện, nhưng cần phải lôi bọn người xem thường pháp luật ra bác ạ.

- Hai ngày nay rồi Ngọc Mai tuyệt thực đóng cửa không ra ngoài, bác sợ lắm.

Phương Uyên thờ người ra. Cô không thể nào hiểu nỗi Ngọc Mai. Đành rằng Ngọc Mai sợ tai tiếng ảnh hưởng đến cha mình, nhưng không có sự cộng tác của Ngọc Mai xem như mọi việc bế tắc, để cho bọn người xem thường luật pháp ấy muốn làm gì thì làm sao.

Minh An gật đầu:

- Anh nghĩ là em nên xếp vụ này lại đi.

- Em phải bàn với anh Vĩnh. Vì đôi khi em muốn xếp lại nhưng anh Vĩnh thì chưa chắc đã chịu. Anh ở đây gặp Ngọc Mai, em đi gặp anh Vĩnh.

Từ trên lầu cao, nhìn thấy Phương Uyên đi về, Ngọc Mai gọi điện thoại xuống:

- Anh An, lên phòng với em đi!

Cô nhủi ngay vào ôm Minh An:

- Máy ngày nay không có ăn gì, em đói lắm.
- Em cũng búng nữa, tại sao tuyệt thực?
- Anh nghĩ xem nếu mọi việc đưa lên báo, còn gì danh dự của ba em.
- Nhưng mọi người đâu biết em là người bị hại.
- Em biết!

Ngọc Mai nũng nịu:

- Em muốn uống sữa, anh nói mẹ pha cho em ly sữa với mang bánh mì lên cho em anh ăn luôn với em nghe.
- Để anh xuống nhà.
- Không cần đâu! Anh gọi điện cho mẹ, bà sẽ bảo người làm mang lên.
- Ừ!

Minh An gọi điện thoại, trong lúc Ngọc Mai tinh nghịch ngấm gương mặt anh, cô vuốt ve lên gương mặt anh, rồi hôn lên má anh. Minh An né người qua:

- Đừng Ngọc Mai?
- Anh sợ cái gì. Xem nè, điện thoại chụp em và anh hôn nhau tình tứ ghê chưa?

Minh An sững sốt nhìn vào màn hình:

- Ngọc Mai! Sao em...
- Em chụp ảnh là để khi một mình em ngấm ảnh em và anh. Dù anh có bên vợ anh đi nữa, tấm ảnh này cũng cho em một ý nghĩ, có một khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, anh thuộc về em.

Minh An cảm động đến lặng người. Không ngờ Ngọc Mai nặng tình với anh như vậy. Tiếc là anh chỉ yêu có mình Phương Uyên, anh không thể nào đón nhận tình yêu của cô. Nhìn mặt Minh An, Ngọc Mai biết là anh đang cảm động, cô ôm cổ anh:

- Em đâu có đòi hỏi gì ở anh, em chỉ mong một điều, là anh biết em yêu anh, nặng tình với anh, cho em chút hạnh phúc ngắn ngủi, được có anh bên cạnh.

Minh An ghen ngào:

- Em còn trẻ, gia đình có địa vị, có thể tìm được người hơn anh gấp trăm lần, tội gì yêu anh mà em phải khổ sở như vậy?

- Chính em muốn như vậy mà. Như văn hào Scott đã nói vậy: "Những mối tình đẹp là mối tình đẫm lệ; càng ngăn cách, người ta thấy mình càng yêu nhau hơn".

- Em đừng có lãng mạn. Anh đã có vợ, anh tôn trọng tình bạn của chúng ta, anh không muốn em đau khổ.

- Em nói rồi, yêu anh là tự em. Em thích cái thú đau thương của tình yêu tuyệt vọng. Anh không thể nào bắt em quên anh được đâu.

Minh An lắc đầu. Anh biết là xưa nay, Ngọc Mai quen được nuông chiều, muốn ngăn nào được ngăn nấy. Anh đã có vợ, anh không có quyền nhận tình yêu của Ngọc Mai.

- Ngọc Mai! Em...

- Anh đừng nói gì Minh An ạ. Dù anh có khinh em quá si tình anh, em cũng chỉ yêu có mình anh. Em nói là em không đòi hỏi bất cứ điều gì ở anh mà.

- Nhưng trái tim anh đâu phải gỗ đá khi em vì anh mà quay quắt.

- Anh cứ mặc kệ em đi.

Ngọc Mai dụi mặt vào cổ Minh An, khóc nức lên. Minh An bối rối:

- Em đừng khóc Ngọc Mai!

- Em nói là cứ mặc kệ em mà.

Đôi mắt Ngọc Mai đầy lệ. Cô ngược mắt nhìn Minh An, đôi mắt cô ai oán u sầu. Trái tim Minh An mềm nhũn, anh yếu đuối cúi đầu tìm môi Ngọc Mai. Vòng tay Ngọc Mai khép kín lại, cô say đắm hôn lại Minh An...

Bịch... Một cái vật gì đó rơi. Minh An giật mình buông Ngọc Mai ra. Từ lúc nào Phương Uyên đứng nhìn họ, đôi mắt cô mở to. Cô nhớ Minh An từng nói với cô, anh chỉ yêu có mình em. Bây giờ chứng kiến họ hôn nhau say đắm, cô phải nghĩ như thế nào đây?

Minh An ấp úng:

- Phương Uyên! Em...

Phuong Uyên đau đớn:

- Em quay trở lại, thật sự em không nghĩ hai người với nhau. Song em nghĩ là em sẽ gặp được Ngọc Mai, để rồi em chứng kiến điều làm em đau lòng. Minh An, em không còn tin anh nữa!

Phuong Uyên quay ngoắt người chạy xuống cầu thang. Lần thứ hai, cô chứng kiến họ thân mật hơn lần đầu cô bắt gặp. Họ từng hôn nhau say đắm như thế, và còn gì nữa trong căn phòng điếm lệ kín như bưng ấy. Lịm đi trong hờn ghen, Phuong Uyên hấp tấp bỏ lên xe nổ máy chạy đi. Minh An quýnh quáng:

- Phuong Uyên đợi anh với!

Ngọc Mai chạy đuổi theo nhưng là để ngăn Minh An lại, không cho chạy theo Minh An chạy theo Phuong Uyên. Cô làm như biết lỗi:

- Minh An... em xin lỗi...

Minh An đứng bất động:

- Cô ấy sẽ không tha thứ cho anh.

Ngọc Mai quay đi giấu nụ cười. Phuong Uyên, đã đến lúc mà phải khóc rồi đó.